



Utdrag av en artikkel i Aftenposten 07.08.1974

Inga Bjørnsons innsats for gamle

Eventyret "UT I SOLEN" av Bergliot Kittilsen

Ingas tårer med gamle ut i solen vakte snart oppsikt i Oslo, særlig ble byens kunstnere interessert. Etterhvert ble det oppnevnt en komite som tellet følgende medlemmer: Rachel Grepp, kinodirektør Kr. Aamot, Anna Sethne, Anna Kielland Mørdre, maleren Ørnulf Salicath, skuespiller Erling Hanson som senere ble avløst av operasanger Bjarne Buntz, Sylvia Salvesen, og den kunstneriske leder var Lalla Carlsen.

Undertegnede var en blanding av sekretær og arrangør, men den drivende kraft var sosialrådmann Sverre Iversen.

Da Inga fikk Hytte.

Inga fikk plutselig en nydelig hytte av malerparet Otto og Tilla Valstad på Hvalstad. Sosialrådmann Sverre Iversen var på pletten og fikk tinget hytta med den store haven full av frukttrær og bærbusker. Endelig hadde Inga Bjørnson fått et fast samlingssted for sine gamle-turer. Hvert besøk ble en opplevelse for deltakerne når Inga som en dronning stod på altanen og ønsket velkommen. Noen velferds-sentraler fantes ikke i de dager, Inga måtte selv finne frem til de gamle. Hun tok bydel for bydel i tur og orden.

Kongelig vann til hytta.

Inga fikk til alt: Bussene kjørte de gamle gratis til hytta. Maten fikk hun fra kommunekjøkkenet og Erling Hanson tryllet fram servise og dekketøy til 50 personer. Det var ikke nei i noens munn når det gjaldt et skippertak for "Inga utflykt". Det eneste hun manglet i hytta var vann. En liten bekk sildret nok gjennom haven, men det ble brysomt i lengden å hente vann i bøtter. Dermed fikk Inga audiens hos kronprins Olav. Han gav straks ordre om å få lagt en ledning fra Skaugum til "Solstua". Dermed fikk Inga Bjørnson kongelig vann til sin hytte.

Lalla Carlsen i sving.

Den kunstneriske leder, den sagnomsuste kabaretkunstnerinne Lalla Carlsen, var enestående til å få istand inntektsgivende tiltak. Kinodirektør Kr. Aamot stilte en kino gratis til disposisjon, og de rikholdige programmer trakk selvfølgelig utsolgte hus. Byens største kunstnere fra Johanne Dybvad og Ragna Wettergren til Lasse og Henki Kolstad var med. De var ivrige smågutter som hjalp til på alle måter – særlig i Ingas Barneteater.

Alle sa ja til Lalla og Inga, og selvfølgelig var det hver gang fullt hus. Noen store summer ble det allikevel ikke etter dagens målestokk, i en tid da trikken kostet 25 øre. Kassereren Sylvia Salvesen åpnet konto i Sparebanken, og tellekorpset sto parat når Lalla, Sylvia og undertegnede kom med pengeposen til opptelling. En krone den gang var som ti i dag.

– Vi setter oss som mål å samle inn 5000 kr. til fondet vårt, sa Lalla.

– Ikke tale om, sa Sylvia, vi må minst ha en formue på 25 000 kr.

De klarte en sluttsum på 98 000 kr. til "Ut i solen"-fondet.

Salget av Solstua.

Ved Inga Bjørnsons død i 1952 ble det slutt med "Ut i solen"-turene. De gamle savnet Inga. Hans Cappelen var da blitt ny sosialrådmann, og vi hadde en glimrende kontakt.

En dag foreslo han meg, som eneste gjenlevende i den første staben: nå selger vi hytten sa Cappelen, og legger pengene til "Ut i solen"-fondet. Salget foregikk 30/6-1970 til Asker kommune.

(Inga Bjørnson var datter av Peder Elias Bjørnson, Bjørnstjens Bjørnsons bror)



«Solstua» i fest. Et av kaffebordene pyntet med kjærlige hender. Det bugner av prestekraver og tente lys ferdig til å hilse de gamle velkommen

EN DAG PÅ SOLSTUA

MARGIT LUNDE-SCHAFT

Vi er på vei til Solstua. Jeg har fått lov av Inga Bjørnson å hjelpe litt til med de gamle. Bussen er full av smilende ansikter, som skal ut i solen — til — Inga Bjørnson. Bare navnet virker som en fanfare.

Vi er fremme. Alle går så fort de kan nedover bakken — og der i solskinet står Inga Bjørnson med åpne armer — skjønn med sitt varme smil, i bunad og ta'r imot sine gamle venner.

«Herregud — der står a», hører jeg «Å så vakker hu er! Å — å nei at dette skulle times meg — og skulle få lov å komme hit da!»

Der ringes ute og inne med kubjella — velkommen tilbords! Forventningsfulle kommer de inn til det veldekte bord med lys og blomster. Når alle har funnet sin plass, reiser vår kjære Inga seg og holder sin tradisjonelle velkomsttale.

Årene kommer — og årene går,
Hvor det blir av dem — det ingen forstår.
Men de tar fra oss alt, hva vi har fått —
av hår og tenner og stort og smått.

Velkommen alle sammen. Hvis det no'n som har no' å klage over, så si det med én gang.

Så begynte de å le og klukke. Vi var alle som en stor gla familie i samme båt. «Men du slette ti' — det er jo meierismør — og slikt pålegg — å nei — jeg tror vi kommer i paradiset jeg». Å for kaffe og koselig og hyggeligt. «Får vi mere kaffe? å nei». Alt dette summer rundt ørene på meg. En 93-årig kone dunker meg gemyttlig i siden «Frøken — dronning for en dag, at jeg skulle få oppleve dette». Da vi alle var forsynt reiste en gammel dame seg. «Kjære Inga Bjørnson. Jeg må takke Dem så mye for maten og forøvrig vil jeg si, at sånt et menske som Dere, må aldri dø. For Dere har glæd vårs gamle i så mange år. Men hvisom atte det uhellet skulle ske, så er jeg aldeles sikker på at vi alle engang samles i himlens universitet!»

Alle elsket Inga — hun var det også vært! Og la meg få takke henne, fordi jeg har lært et vidunderligt morsomt uselvskt menneske å kjenne.